

Kandidatuppsats inom EG-skatterätt

<i>Titel</i>	Sink mot Schumacker
<i>Författare</i>	Petter Envall och Jesper Svensson
<i>Handledare</i>	Maria Svensson
<i>Datum</i>	2002-05-15
<i>Ämnesord</i>	<i>EG-skatterätt, internationell skatterätt, diskriminering, utomlands bosatta, Schumacker</i>

Sammanfattning

I målet C-279/93 *Schumacker* fastslog EG-domstolen att artikel 39 EG skall tolkas så att den kan begränsa en medlemsstats rätt att beskatta icke-medborgare som arbetar i den staten mindre förmånligt än medborgare, nämligen om de befinner sig i en jämförlig situation. Så är fallet när icke-medborgaren uppbär hela eller nästan uteslutande hela sin inkomst i den staten, vilket enligt kommissionens rekommendation är 75 procent av dennes totala beskattningsbara inkomst.

Den svenska lagen om särskild inkomstskatt för utomlands bosatta (Sink) är uppbyggd som en bruttokällskatt med en skattesats på 25 procent. Lagen medger inte någon avdragsrätt. Vi anser att Sink står i strid med de principer som etablerades i *Schumacker*-målet av den anledningen att Sink – i motsats till vad EG-domstolen kräver – varken medger person- eller tjänsterelaterade avdrag. Att tjänsteavdrag alltid måste medges, oavsett hur stor del av sin inkomst den skattskyldige uppbär i anställningsstaten, anser vi följa dels av *Schumacker*-målet men även av tidigare rättspraxis.

Inom EG-rätten finns två möjligheter att på vissa grunder rättfärdiga diskriminerande åtgärder. Enligt artikel 39.3 EG kan den diskriminerande åtgärden rättfärdigas om den kan motiveras på grund av allmän ordning, säkerhet eller hälsa. Den andra rättfärdigandemöjligheten är ”rule of reason”-doktrinen. De kriterier som då måste vara uppfyllda är bland annat att 1) det måste vara fråga om en indirekt diskriminerande åtgärd eller otillåten restriktion och 2) den diskriminerande åtgärden måste uppfylla ett tungt vägande allmänintresse (exempelvis skyddet för skattesystemets inre sammanhang).

Enligt vår mening kan inte Sink godtas på någon av dessa rättfärdigande grunder. Vi anser att Sverige, för att harmonisera sin lagstiftning med gällande EG-rätt, måste införa en regel som fastslår att om den utomlands bosatta uppbär minst 75 procent av sin inkomst i Sverige, skall han ha rätt att göra person- och kostnadsavdrag på samma villkor som obegränsat skattskyldiga.

Domen kan alltså enligt vår mening tolkas som att Sverige alltid måste medge kostnadsavdrag, oavsett hur stor del av inkomsten som uppbärs här. Detta beror främst på att dessa avdrag har en så stark anknytning till källan för inkomstens förvärvande.

Att domstolen lämnar utrymme för en så här långtgående tolkning av sin praxis anser vi är olyckligt och förmodligen inte vad domstolen avsett. Ett klagörande rättsfall på området är uppenbarligen nödvändigt.

Bachelor's thesis within EC tax law

<i>Title</i>	Sink v. Schumacker
<i>Authors</i>	Petter Envall and Jesper Svensson
<i>Tutor</i>	Maria Svensson
<i>Date</i>	15/5/2002
<i>Subject terms</i>	<i>EC Tax Law, international tax law, discrimination, individuals residing abroad, Schumacker</i>

Abstract

In the C-279/93 *Schumacker* case, the European Court of Justice (ECJ) ruled that Article 39 EC is to be interpreted as being capable of restricting a Member State's right to tax non-residents, earning their income in that state, less favourable than residents, namely if their personal situation is comparable to that of the residents. That is the case when the income of the non-resident is earned entirely or almost exclusively in that state which, according to a recommendation issued by the Commission, means 75 per cent or more of the total taxable income.

The Swedish act on income tax for individuals residing abroad (*Sink*) is levied as a final withholding tax on the gross salary at a rate of 25 per cent, with no deductions allowed. In our view, *Sink* is incompatible with the principles established in the *Schumacker* case, since *Sink* – contrary to the ruling of the ECJ – does not allow neither personal nor cost deductions. It is our opinion that, following the *Schumacker* and earlier cases, cost deductions always have to be allowed, irrespective the amount of income earned in the state of employment.

Within Community law, there are two possibilities to justify discriminatory measures. According to article 39.3 EC, the discriminatory measure can be justified if it can be motivated for reasons of public policy, security or health. The other ground for justification is the “rule of reason” doctrine. For this to be applicable, the measure has to be *i.a.* 1) indirectly discriminatory and 2) serving a vital public interest (*e.g.* protecting the coherence of the national tax system).

It is our opinion, that *Sink* cannot be justified on any of these grounds, and that Sweden therefore, in order to harmonize its tax law with community law, must introduce a provision stating that non-residents, if they earn at least 75 percent of their taxable income in Sweden, are to be taxed on the same footing as residents and granted the right to make personal and cost deductions.

Thus, the *Schumacker* judgment can, in our opinion, be interpreted as if Sweden always has to grant non-residents cost deductions irrespective the amount of income earned in Sweden, this mainly depending on the fact that such deductions are strongly connected to the source of income. For the ECJ to allow such a wide space of interpretation of its case law, is in our opinion, unsatisfying and probably not in accordance with the intentions of the Court. There is an obvious need for new case law to set further definitions of the scope of the earlier rulings of the ECJ.